

In early 2020, the art collection of the jazz musician Vladimir Tarasov found its way into the collections of the LNMA. This percussionist, composer and conceptual artist has, ever since his arrival in Vilnius in 1967, been particularly active in his cooperation with the most eminent artists of the time in Vilnius, being a regular participant in informal meetings and a constant figure in Vilnius' art life. In the 1970s, he had the chance to meet with Russian non-conformists in whose unofficial events he was also very involved. Over the course of several decades, Tarasov has accumulated an

extensive collection of more than 600 exhibits gifted to him, which he generously donated to the LNMA in 2020. It is on display in the permanent exhibition Protest Art: The Rebels of the Soviet Era and has been accompanied by a weighty catalogue of works. The collection not only testifies to the broad professional and personal network of Tarasov but also introduces non-conformist art of the Soviet Union, which has hitherto received only fragmented attention in Lithuania – it ranges from works by creators who distanced themselves from the official art spectrum, to outright opponents.

Nekolekcininkas

Justina Augustytė

Nemaža dalis Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus saugomų eksponatų muziejaus rinkinius pasiekia iš privačių kolekcijų jų savininkų sprendimu ir valia. Per keletą dešimtmečių muziejaus fondus įvairių dailės sričių kūriniais papildė ir ekspozicijas praturtino Edmundo Laucevičiaus, Algimanto Miškinio, Lidijos Okulevičiūtės, Genovaitės Kazokienės, Stasės Mičelytės ir kitų kolekcininkų sukauptos bei padovanotos kolekcijos. 2020 m. pradžioje muziejaus rinkinius pasiekė dar viena vertinga dovana – džiazo muzikanto Vladimiro Tarasovo meno kolekcija.

Perkusininkas, kompozitorius, menininkas konceptualistas V. Tarasovas gimė 1947 m. Archangelske (Rusija), kurį laiką mokėsi Leningrado konservatorijoje, iš jos pašalintas už džiazo sklaidą. 1967 m., pakviestas tuometinio Vals-tybinės filharmonijos džiazo bigbendo vadovo Jono Cijūnėlio, atvyko į Vilnių ir čia apsigyveno. Grojo filharmonijos bigbende, vėliau – Radijo ir televizijos orkestre, Lietuvos nacionaliniame simfoniniame orkestre, orkestre „Trimitas“ ir

kituose kolektyvuose. 1971–1987 m. su pianistu Viačeslavu Ganelinu ir saksofonininku Vladimiru Čekasinu grojo GTČ džiazo trio. 1999–2002 m. vadovavo Lietuvos rusų dramos teatrui, pastatė spektaklių. V. Tarasovas nuolat koncertuoja Europos, Azijos valstybėse bei JAV kaip solistas ir su daugeliu žymiausių džiazo muzikantų, dėsto Europos ir JAV aukštosiose mokyklose. Sukūrė kūrinių mušamiesiems instrumentams, kamerinių instrumentinių ir orkestrinių kūrinių, garso performansų, muzikos kino, teatro, choreografijos spektakliams, taip pat išleido per 100 muzikos įrašų, parašė knygų. 2016 m., kaip GTČ trio narys, V. Tarasovas apdovanotas Lietuvos nacionaline kultūros ir meno premija.

Nuo 1991 m. V. Tarasovas aktyviai reiškiasi vizualiojo meno lauke, sukūrė keliasdešimt kinetinių garso ir vaizdo instaliacijų (individualių ir su kitais menininkais), jas eksponavo Lietuvos ir pasaulio prestižinėse salėse. 1993 m. dalyvavo Venecijos bienalėje, kur jų su Ilja Kabakovu sukurta instaliacija „Raudonasis paviljonas“

<
 Vladimiras Tarasovas
 parodoje „Protesto menas:
 sovietmečio nepaklusnieji“
 Radvilų rūmų dailės
 muziejuje. Vilnius, 2020
 Fot. Gintarė Grigėnaitė

apdovanota bienalės diplomu. 2005 m. pirmoji Lietuvoje V. Tarasovo kūrybos retrospektyva „Garso žaidimai“ buvo surengta tuomečio Lietuvos dailės muziejaus padalinyje Radvilų rūmų muziejuje.

Vizualieji menai būgnininko V. Tarasovo gyvenime atsirado gerokai anksčiau. Nuo pat ankstyvos paauglystės pradedantį muzikantą supo meniška aplinka. Jis bendravo su dailininkais, keliaudamas apsistodavo jų dirbtuvėse¹. Jaunuolio dėmesį nuolat patraukdavo dailės kūriniai, pirmiausia – reprodukcijos meno albumuose: „Mes vartydavome ir aptarinėdavome impresionistų albumus, XX amžiaus pradžios rusų avangardistus ir 1950-ųjų Amerikos dailininkus. Josepho Cornello dėžutės, Ivano Punio, Kazimiro Malevičiaus ir daugelio kitų paveikslai, Henrio Perruchot ir Johno Rewaldo knygos septintojo dešimtmečio pradžioje buvums tarsi durys į meną.“² 1967 m. tik atvykusį į Vilnių devyniolikmetį būgnininką greitai įtraukė miesto meninis gyvenimas, pasak paties V. Tarasovo, „aistra ir meilė vaizduojamiesiems menams, aišku, iškart pramynė man keliuką pas Vilniaus dailininkus“³. Menininkai dažniausiai rinkdavosi studijose, jose V. Tarasovas prisimena praleidavęs visą laisvą laiką tarp koncertų ir repeticijų. Bene dažniausiai būdavo renkama Algimanto Jono Kuro studijoje Vilniaus senamiestyje, tuometinėje Gorkio (dab. Didžioji) gatvėje, arba Valentino Antanavičiaus dirbtuvėje Užupyje. Susitikimuose dalyvaudavo

oficialiosios dailės linijos kūryboje dažnai nesilaikę dailininkai A. Kuras, V. Antanavičius, Eugenijus Antanas Cukermanas, Linas Leonas Katinas, Igoris Piekuras, Marija Teresė Rožanskaitė, Algimantas Švėgžda, Dalia Kasčiūnaitė, Jūratė Bagdonavičiūtė, Kazė Zimblytė, Ričardas Povilas Vaitiekūnas, Vytautas Kalinauskas, fotografai Vitas Luckus, Algirdas Šeškus, dailėtyrininkas Alfonsas Andriuškevičius. Susirinkę menininkai žaisdavo kortomis, rengdavo parodas, koncertus, skaitydavo poeziją ir prozą, diskutuodavo apie meną, keisdavosi informacija apie tai, kas vyksta meno pasaulyje. Šie susibūrimai buvo Vilniaus neoficialiojo meno gyvenimo židynys, juose brendo ir sklido drąsios, nonkonformistinės idėjos, kurios vėliau materializuodavosi dailininkų kūryboje. Šiuose neoficialiuose susitikimuose lankydavosi ir atvykę užsienio menininkai: dailininkai pristatydavo savo darbus trumpalaikėse parodose, literatai rengdavo savo kūrybos skaitymus⁴. Taigi, vietos kūrėjus pasiekdavo ir neoficialiojo meno aktualijos iš svetur, pirmiausia, žinoma, Rusijos ir kitų SSRS valstybių.

Panašiomis aplinkybėmis pačioje 8 dešimtmečio pradžioje V. Tarasovas susipažino su rusų nonkonformistais. Muzikantas pasakoja: „Alikas Fonibo, fizikas ir didelis džiazto gerbėjas, žinodamas apie mano aistrą vaizduojamajam menui, nusivedė mane į studiją pas dailininką Ivaną Čiukovą. Jis dirbo ir gyveno Maskvoje, Liapidevskio gatvėje, šalia metro stoties

¹
 Andriuškevičius A., [Ivadas], 40 dailininkų. Kolekcionieriaus V. Tarasovo parodos katalogas, Vilnius: LTSR Dailės fondas, 1988.

²
 Tarasovas V., Būgnininko dienoraščiai, Vilnius: Sofoklis, 2020, p. 28.

³
 Ibid., p. 208–209.

⁴
 Ibid., p. 50.

<
Kolekcijos dovanojimo
sutarties pasirašymas
Vilniaus paveikslų galerijoje
Iš kairės: Vladimiras
Tarasovas ir Lietuvos
nacionalinio dailės
muziejaus direktorius
dr. Arūnas Gelūnas
Vilnius, 2020 01 06
Fot. Gintarė Grigėnaitė

„Rečnoj vokzal“ menininkams ką tik pastaty-
tame name su studijomis. Čiukovą aš iškart
atpažinau. Jis ateidavo į visus mūsų koncertus,
o kadangi yra labai aukštas, visada pamaty-
davau žmogų, visa galva išsikišusį virš visų
žiūrovų, įdėmiai ir smalsiai besiklausantį, kas
vyksta scenoje.⁵ Pas I. Čiukovą V. Tarasovas
susipažino su tame pačiame name gyvenusiais
Ilja Kabakovu, Eduardu Goročovskiu ir Viktoru
Pivovarovu, o vėliau – ir su kitais Maskvos ir
Leningrado (dab. Sankt Peterburgas) neoficia-
liojo meno atstovais: dailininkais Eriku Bula-
tovu, Olegu Vasiljevu, Vladimiru Jankilevskiu,
Eduardu Šteinbergu, Franciscu Infante, Griša
Bruskinu, poetais Genrichu Sapgiru, Dmitrijumi
Prigovu, architektu Aleksandru Velikanovu,
fotografu Jurijumi Rostu ir kitais. Muzikantas
dalyvaudavo menininkų rengiamose namudi-
nėse peržiūrose ir parodose, improvizuotuose
skaitymuose ir performansuose, o šie lanky-
davosi trio koncertuose, kur, anot V. Tarasovo,
sudarydavo pagrindinį jų klausytojų, vertintojų
ir kritikų branduolį. Tuomet būdavo juokaujama,
kad, jei atvažiuotų su „voronokais“ ir suimtų
džiazo koncertų publiką, neoficialusis me-
nas SSRS būtų likviduotas per vieną vakarą⁶.
Susibičiuliavęs su menininkais, V. Tarasovas ne
tik dalyvavo jų neformaliuose susibūrimuose.
Su kai kuriais iš jų muzikantą vėliau susiejo ir
bendri kūrybiniai projektai.

Taigi, nenuostabu, kad nuolat bendraujant
su dailininkais V. Tarasovo namuose ėmė kaup-
tis meno kūriniai. Keletą pirmųjų jis atsivežė
jau atvykdamas į Vilnių iš Archangelsko. Vėliau,
plečiantis bičiulių ratui, jų vis daugėjo, iš vieš-
nagių draugų studijose muzikantas išeidavo ne
tuščiomis. Tačiau kolekcininku jis savęs nevadi-
na, nes kolekcija nebuvo kaupiama tikslingai ir
sistemiškai, be to, nė vienas joje esantis kūrinys
nebuvo pirktas: „Nė vieno kūrinio nepirkau –
visus gavau dovanų. Mes tiesiog keisdavomės
tuo, ką turime ir mokame geriausia: aš grodavau
būgnais, o jie man dovanodavo savo darbus.“⁷
Be koncertų, V. Tarasovas ir kitaip palaikydavo
draugus menininkus. Kadangi galėjo išvykti į
Vakarų gastrolių, tapdavo savotišku kurjeriu:
veždavo ten gyvenantiems laiškus ir dovanas
nuo giminaičių ir bičiulių iš Sovietų Sąjungos,
o šiems pargabendavo laiškus ir pinigų. Drau-
gams dailininkams jis dažnai parveždavo dailės
priemonių: dažų, teptukų ir viso kito, ko reikėjo
darbui⁸. Už draugystę ir pagalbą menininkai
atsidėkodavo savo kūriniais. 9 dešimtmčio
pabaigoje V. Tarasovo kolekcijoje jų jau buvo per
200⁹. Darbai buvo saugomi ir eksponuojami jo
bute Vilniuje, Karoliniškėse, kur, pasak menin-
ko, „nebuvo laisvos vietos, nes ant visų sienų
kabėjo darbai, o netilpę buvo sustatyti ant grin-
dų“¹⁰. Tokius kūrinius tuomet galima buvo išvysti
tik viename kitame šiuolaikinio meno muziejuje

5
Ibid., p. 209.

6
Ibid., p. 209–210.
7

Vitkauskaitė V.,
„V. Tarasovas: „Gyventi reikia
šia diena, vos vos žvelgiant
į priekį“, IQ, [https://iq.alfa.lt/
kultura/v-tarasovas-gyventi-
reikia-sia-diena-vos-vos-
zvelgiant-i-prieki/208342](https://iq.alfa.lt/kultura/v-tarasovas-gyventi-reikia-sia-diena-vos-vos-zvelgiant-i-prieki/208342)
(žiūrėta 2020 12 22).

8
Tarasovas V., *op. cit.*, 2020,
p. 118–119, 146.

9
Andriuškevičius, *op. cit.*

10
Tarasovas V., „Apie kolekciją“,
*Draugų muziejus: Vladimiro
Tarasovo kolekcija Lietuvos
nacionalinio dailės muziejaus
rinkiniuose*, sud. A. Gelūnas,
V. Tarasov, Vilnius: Lietuvos
nacionalinis dailės muziejus,
2020, p. 27.

Vakaruose, todėl norinčiųjų apsilankyti muzikanto namuose ir apžiūrėti jo sukauptą meno rinkinį netrūkdavo. Dėl išskirtinio susiformavimo pobūdžio visai kolekcijai ir jos ekspozicijai prigijo „draugų muziejus“ pavadinimas. Tad kolekcija vertinga ir kaip unikalaus pasaulyje kultūros reiškinių – nepaisant valdžios kontrolės, klestėjusio neoficialiojo meninio gyvenimo ir suvaržymo sąlygomis vykusios menininkų komunikacijos – liudijimas.

Viešai eksponuoti turimus darbus iki 9 dešimtmečio pabaigos buvo keblu. Pirmąją rusų nonkonformistų menininkų parodą tarpininkaujant V. Tarasovui bandyta surengti dar 1984 m. LTSR valstybinėje respublikinėje bibliotekoje (dab. Lietuvos nacionalinė Martyno Mažvydo biblioteka), kurios Meno skyriaus vedėja Laimė Lukošūnienė ne kartą buvo organizavusi nuo oficialiosios dailės reikalavimų nutolstančių lietuvių dailininkų parodas. Numatyta eksponuoti I. Kabakovo ir E. Bulatovo darbus, kurį laiką susirašinėta su menininkais derinant ekspozicijos detales. Tačiau paroda taip ir neįvyko, jos atidaryti nebuvo leista¹¹. Tad pirmąkart rusų nonkonformistų darbus ir kitus V. Tarasovo kolekcijos kūrinius Vilniaus publika išvydo tik po kelerių metų, 1988 m., jau įsibėgėjus *perestroikai*, tuometiniuose LTSR dailės muziejaus Dailės parodų rūmuose, vėliau tapusiuose Šiuolaikinio meno centru. Parodoje „40 dailininkų“ eksponuota 90 tapybos, grafikos darbų ir piešinių iš muzikanto kolekcijos¹². Dar viena paroda surengta Šiuolaikinio meno centre 1992 m., tuomet joje rodyta I. Kabakovo kūryba – vadinamosios „lentelės“ ir kiti darbai su nenorminės leksikos įrašais¹³. Ši paroda, deja, tapo paskutiniu viešu kolekcijos demonstravimu. V. Tarasovas prisimena: „Per antrąją parodą Šiuolaikinio meno centro kavinėje prie manęs priėjo grupelė žmonių, pageidaujančių pirkti keletą I. Kabakovo darbų. Jų elgsena leido suprasti, kad man nesutikus jie ras kitą būdą juos gauti. Išsisukinėjau kaip įmanydamas. Paaiškinau, kad šie darbai priklauso ne man, o autoriui, ir kad mano pavardė bei tai, jog gyvenu Vilniuje, yra priedanga galimybei juos eksponuoti. Supratau, kad tiesiog laikyti juos ant sienų yra nesaugu man ir mano šeimai, todėl persikėlęs į kitą vietą praktiškai nieko nepakabinau, išskyrus keletą darbų. Visą kitą kolekcijos dalį paslėpiau.“¹⁴

Po beveik trisdešimties metų, iškilus kolekcijos tolimesnio išsaugojimo ir atvėrimo

visuomenei klausimams, V. Tarasovas išreiškė ketinimą padovanoti savo kolekciją Lietuvos nacionaliniam dailės muziejui. Palankiai susiklosčius aplinkybėms¹⁵, 2020 m. sausio 6 d. Vilniaus paveikslų galerijoje pasirašyta kolekcijos dovanavimo sutartis. Kilnus mecenato sprendimas pasidalinti šia ypatinga dovana su visuomene įgyvendintas 2020 m. spalio 9 d., kuomet atnaujintoje Radvilų rūmų dailės muziejaus ekspozicijoje atidaryta ilgalaikė kolekcijos kūrinių paroda „Protesto menas: sovietmečio nepaklusnieji“, kuruota Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus direktoriaus dr. A. Gelūno. Visi dovanoti kūriniai sugulę į išsamų kolekcijos katalogą¹⁶.

Muziejaus fondai pasipildė daugiau kaip 600 objektų – tapybos, grafikos, skulptūros, meninių fotografijų, piešinių, tekstilės kūrinių, savilaidos leidinių, sukurtų daugiau kaip 100 autorių. Geografiniu požiūriu kolekcijos branduolį sudaro artimiausios V. Tarasovo aplinkos kūrėjų – buvusių SSRS respublikų (Rusijos, Lietuvos, Ukrainos, Latvijos, Estijos) dailininkų – darbai. Juos papildo kitų šalių, kuriose muzikantas koncertavo (JAV, Vokietijos, Prancūzijos ir kt.), menininkų kūryba. Kolekcija ne tik liudija platų V. Tarasovo profesinių bei asmeninių ryšių tinklą, bet ir atveria Lietuvoje iki šiol fragmentiškai žinomą Sovietų Sąjungos nonkonformistinį meną – nuo oficialiosios dailės nutolusių ir jai oponavusių kūrėjų darbus. Rinkinyje išsiskiria kūriniai, atstovaujantys vienai ryškiausių XX a. 8–9 dešimtmečių sovietinio neoficialiojo meno krypčių – Maskvos konceptualizmui. Kolekcija apima tiek konceptualizmo pionierių, ryškiausių judėjimo figūrų G. Bruskinio, I. Čiuikovo, E. Goročovskio, V. Jankilevskio, I. Kabakovo, V. Pivovaro, Jurijaus Sobolevo, tiek jaunosios kartos konceptualistų Igorio ir Svetlanos Kopystianskių, Pavelo Peperšteino ir kitų kūrinių. Socialistinės masinės kultūros įvaizdžius ir vakarietiškojo poparto raišką sulydžiusios socarto krypties idėjos išryškėja E. Bulatovo, Leonido Sokovo darbuose. Kolekcijoje išsiskiria ir menininkai, savo kūryboje ieškoję mažiau konfrontacinių priešinimosi oficialiosios dailės kanonui strategijų. Daugelis jų rėmėsi bedaktės dailės ir geometrinės abstrakcijos (K. Malevičius, Vasilijus Kandinskis) tradicija. Šiai krypčiai kolekcijoje atstovauja rusų Leonido Borisovo, E. Šteinbergo, estų Raulio Meelio, Sirje'ės Runge'ės, ukrainiečio Viktoro Mariniuko

11

Plačiau žr.: Tarasovas V., *op. cit.*, 2020, p. 216–217.

12

40 dailininkų.

Kolekcionieriaus V. Tarasovo parodos katalogas, Vilnius: LTSTR Dailės fondas, 1988.

13

Ilja Kabakov. Lentelės, Vilnius: Vilniaus šiuolaikinio meno centras, 1992.

14

Tarasovas V., „Apie kolekciją“, *Draugų muziejus: Vladimiro Tarasovo kolekcija Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus rinkiniuose*, sud. A. Gelūnas, V. Tarasov, Vilnius: Lietuvos nacionalinis dailės muziejus, 2020, p. 27.

15

Plačiau apie kolekcijos dovanavimo aplinkybes žr.: Gelūnas A., „Epochos kapsulė: Vladimiro Tarasovo kolekcija Lietuvos nacionaliniame dailės muziejuje“, *Draugų muziejus: Vladimiro Tarasovo kolekcija Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus rinkiniuose*, sud. A. Gelūnas, V. Tarasov, Vilnius: Lietuvos nacionalinis dailės muziejus, 2020, p. 18; Vitkauskaitė V., *op. cit.*

16

Draugų muziejus: Vladimiro Tarasovo kolekcija Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus rinkiniuose, sud. A. Gelūnas, V. Tarasov, Vilnius: Lietuvos nacionalinis dailės muziejus, 2020.

ir kitų dailininkų kūriniai. Keli autoriai (F. Infante, Aleksandras Golizdrinas) atstovauja neoficialiems kinetinio ir žemės meno judėjimams.

Sovietmečio nonkonformistinis menas bren- do literatūros ir dailės sankirtoje. Dailininkai ir literatai bendravo ir bendradarbiavo, rašytojai išbandydavo jėgas kurdami vaizdus, o dailininkai, kūryboje dažnai pasitelkdavę literatūrinius, poetinius elementus, – tekstus. Įvairios teksto ir vaizdo jungtys kūryboje būdingos daugeliui rusų konceptualistų. Nonkonformistinei Rusijos literatūros krypciai kolekciijoje atstovauja Josifo Brodskio, Boriso Dyšlenko, G. Sapgiro, D. Prigovo, Vladleno Gavrilčiko, Andrejaus Bitovo ir kitų menininkų tekstai bei vizualiosios dailės eksperimentai. Kolekciijoje nemažai nelegalios, pogrindinės savilaidos (rus. *samizdat*) objektų, pristatančių šią neoficialiosios kultūros sritį.

Kolekciijoje, žinoma, nemažai ir lietuvių autorių, su kuriais V. Tarasovas bičiuliavosi, kūrinių. Tai dailininkų V. Antanavičiaus, Vinco Kisarausko, A. J. Kuro, L. L. Katino, E. A. Cukermano, Raimundo Sližio, M. T. Rožanskaitės, I. Piekuro, R. P. Vaitiekūno, D. Kasčiūnaitės, A. Šeškaus, V. Luckaus, Antano Sutkaus ir kitų menininkų darbai, ne tik vertingai papildantys įvairiuose muziejaus rinkiniuose jau susiformavusias šių menininkų kūrinių kolekcijas. Šių kūrėjų, savo veikla neretai oponavusių oficialiosios dailės reikalavimams, darbai V. Tarasovo kolekciijoje naujai atsiveria platesniame SSRS nonkonformistinio meno kontekste ir simptomiškai atskleidžia bendrą už geležinės uždangos gyvavusią meninio protesto dvasią.

Menininkų kūrybą kolekciijoje pristato dažniausiai pavieniai darbai, vieno kito – ir gauseni rinkiniai. Didžiausią vieno menininko kūrinių grupę (daugiau kaip 100 kūrinių) kolekciijoje sudaro vieno artimiausių V. Tarasovo bičiulių – I. Kabakovo – kūryba: asambliažai, grafikos lakštai, konceptualūs albumai, instaliacijų eskizai ir projektai, savilaidos leidiniai bei autoriniai mažo tiražo katalogai. Tai vienas didesnių I. Kabakovo darbų rinkinių ne tik regione, bet ir pasaulio muziejuose. Kolekciijoje taip pat išsiskiria nemaža vieno iš Rusijos neoficialiojo meno lyderių, novatoriško ir vizionieriško dailininko J. Sobolevo grafikos darbų grupė bei

rašytojo, poeto, dailininko, performansų autoriaus D. Prigovo savilaidinių poezijos knygelių, objektų (žymiųjų „atmestų eilėraščių karstelių“) ir grafikos kūrinių rinkinys. Tarp lietuvių menininkų skaičiumi išsiskiria L. L. Katino kūriniai: kolekci- cijoje saugoma 15 cinkografijų iš vadinamosios „oranžinės“ serijos bei tapybos darbai. Daugelio kitų menininkų kūrybą pristato po keletą ryškių darbų, koncentruotai perteikiančių kūrėjams būdingą stilistiką bei rūpimas temas. Kolekcijos branduolį – sovietmečio menininkų nonkonformistų kūrybą – papildo nemažai kitų Lietuvoje mažiau žinomų, tačiau ne mažiau įdomių dailininkų iš viso pasaulio kūriniai, praplečiantys kolekcijos geografiją ir praturtinantys muziejaus fondus naujais vardais.

Svarbią rinkinio dalį sudaro asmeninio archyvo medžiaga – fotografijos, laiškai. Gausi ir įdomi menininkų įvairiomis progomis V. Tarasovui siųstų atvirukų kolekcija. E. A. Cukermano, V. Antanavičiaus, R. P. Vaitiekūno, E. Bulatovo, J. Sobolevo, V. Luckaus ir kitų menininkų kurti nedidelio formato ir lakoniškos raiškos kūrinėliai pratęsia „didžiųjų“ darbų rinkinį, papildydami jį netikėtomis, eksperimentinėmis formomis, atskleisdami ilgametės draugystės bei prieš keletą dešimtmečių gyvavusias meninio pašto tradicijas.

Stiliaus ir turinio atžvilgiu itin įvairią, nevienalytę kolekciją suvienija ją sukaupusio muzikanto asmenybė. Kai kurie kolekcijos kūriniai sukurti specialiai V. Tarasovui (jo portretai, proginiai kūriniai įvairioms sukaktims pažymėti, pavyzdžiui, 40-ojo jubiliejaus proga dovanotas I. Piekuro ir M. T. Rožanskaitės ištapytas žaislinis būgnelis). Beveik visi išrašyti dedikacijomis ir palinkėjimais, dokumentuojančiais tvirtus kūrybinius ir asmeninius ryšius. Kiekvienas kūrinys apaugęs gyvais, autentiškais V. Tarasovo pasakojimais apie jo autorių, sukūrimo ir atsiradimo kolekci- joje aplinkybes, kūrinyje slypinčias asmeniškias, tik artimam ratui žinomas prasmes, netikėtas su juo susijusias detales (tarkime, muzikanto šuns apgraužtą rėmo kampą). Taigi, dovanodamas kolekciją muziejui ir jo lankytojams, V. Tarasovas padovanojo ne tik nepaprastos vertės artefaktų rinkinį, bet ir nesuskaičiuojamas istorijas, kuriomis jis atvirai dalijasi su visais klausiančiais ir klausančiais.